

Milli Edebiyat Sanatçısı Ömer Seyfettin Hayatı Biyografisi Edebi Kişiliği Hakkında Geniş Detaylı Bilgi (1901-1962)

Ömer Seyfettin, hikâye, şiir, deneme gibi türlerde de eser vermiş olmakla beraber, Yeni Türk Edebiyatının klasik hikâye ([Maupassant](#)) tarzında en başarılı örneklerini yazmış olan sanatçılardan biridir.

Temel amacı edebiyat dili ile konuşulan dilin yakınlaşması ve sade bir Türkçenin benimsenmesini ihtiva eden [Yeni Lisan](#) yapılanmasına, söz konusu prensipler çerçevesinde, [Ömer Seyfettin hikayeleri](#) ile gerçekleştirilmesi istenen dil anlayışının uygulamadaki önemli örneklerini vermiştir. Edebiyatımızda hikâyeci olarak adının anılması, bu alanda pek çok eser vermesi ve kısa hikâye anlayışının önemli bir temsilcisi olmasından kaynaklanmaktadır. Subay olarak geçirdiği yılların ardından İstanbul'a gelerek hayatının son yıllarına kadar öğretmenlik yaptı. Ömer Seyfettin'in Hikayeleri, [Genç Kalemler](#), [Türk Yurdu](#), [Yeni Mecmua](#), [Büyük Mecmua](#), [Şair](#) gibi dergilerde yayımlandı.

Sanatçı, *Kaşığı*, *Ashâb-ı Kehfimiz*, *Yalnız Efe*, *Gizli Mabet*, *Bahar ve Kelebekler*, *Bomba*, *İlk Namaz* gibi unutulmaz hikâyeler yayımladı.

Daha çok sosyal bir misyonu yüklenen, olağanüstü şartlardan geçen bir devletin toplumsal hâlini mesele edinen hikâyecilik anlayışında ne büyük aşkların terennümü ya da ıstırabı ne de bireyin dünyasına girerek onun hayat karşısında yaşadığı bunalımları irdeleyen derin psikolojik tahlilleri bulmak mümkündür. Ömer Seyfettin, bizdeki kısa hikâyeciliğin önemli bir temsilcisidir ve bu türlü eserlerinde, tahkiyenin görev zemini, toplumun içindeki **"bozuk"** görülen hususiyetlerin hicvine ve millî direnişin desteklenmesine yönelmiştir.

Ömer Seyfettin Hakkında Kısaca Özet Bilgi (1901-1962)

Hikâye yazarı. Gönen'de doğdu. Harp Okulu'nu bitirdi. Anadolu ve Rumeli'de subay olarak çalıştı (1903-1910). Askerlikten ayrılıp İstanbul'a yerleşti. Balkan Savaşı çıkınca tekrar orduya döndü. Yanya kuşatmasında esir düştü. 1913'te askerlikten yeniden ayrıldı. Kabataş

Lisesi'nde ölünceye kadar dersler verdi. İstanbul'da öldü. Zincirlikuyu Mezarlığı'na gömüldü.

Servet-i Fünun edebiyatının anlaşılması güç olan diline karşı sâde Türkçe'yi, halk dilini savundu. Ziya Gökalp ve Ali Canib (Yöntem) İle birlikte Millî Edebiyat'ı kurdu. Yeni Mecmua, Şâir ve Büyük Mecmua'da, konularını günlük hayattan, çocukluk ve askerlik [hatıralarından](#), efsanelerden, halk [fıkralarından](#) ve tarihten alan [hikayelerle](#) savunduğu edebiyatın örneklerini verdi. Bâzı [öykülerinde](#) sosyal hayatın ve siyasî düşüncelerin tenkidi vardır.

Sağlığında Ashab-ı Kehfimiz (1918) Harem (1918) ve Efruz Bey (1919) [kitaplarını](#) çıkarmıştır. Ölümünden sonra Bilgi Yayınevi on cilt halinde hikâyelerinin tamamını yayımladı (1970-1971): 1. Efruz bey, 2. Eski Kahramanlar, 3. [Bomba](#), 4. Harem, 5. [Yüksek Ökçeler](#), 6. Kurumuş Ağaçlar, 7. Yalnız Efe, 8. Falaka, 9. Yüzakı, 10. Aşk Dalgası, 11. Beyaz Lâle., 12. [Kaşağı](#) Tahir Alangu'nun Ömer Seyfettin kitabı (1968) yazarı en iyi tanıtan kitaptır. F. A. Tansel de Ömer Seyfeddin'in şiirlerini yayımladı (1972). Millî Kütüphane, [Ömer Seyfeddin](#) Bibliyografyası bastırdı (1970).